

¹²Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: *Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt, mert át akarom adni neked a kőtáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen azokat.* ¹³Elindult tehát Mózes és szolgálja, Józsué. *Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyére,* ¹⁴*ezt mondta a véneknek: Maradjatok itt, amíg visszatérünk hozzátok! Áron és Húr itt lesz veletek. Akinek vitás ügye lesz, forduljon hozzájuk!*

¹⁵*Amikor fölment Mózes a hegyre, felhő borította be a hegyet,* ¹⁶*mert az ÚR dicsősége ereszkedett rá a Sínai-hegyre. Hat napig borította azt felhő, majd a hetedik napon magához szólította Isten Mózes a felhő közepéből.* ¹⁷*Az ÚR dicsőségének látványát olyannak látták Izráel fiai, mintha emésztő tűz égett volna a hegy csúcsán.* ¹⁸*Mózes azonban bement a felhő közepébe, egészen fölment a hegyre, és ott maradt Mózes a hegyen negyven nap és negyven éjjel.*

Kedves Testvéreim!

Egyre veszélyesebben élünk. Többekkel beszélgetve, de magamon is azt veszem észre, hogy egyre bátrabban lépnek ki az emberek a biztonságosnak ítélt négy fal közül, és indulnak, indulunk el egy-egy találkozásra. Kockázatos vállalkozások ezek, hiszen a vírus még mindig itt ólálkodik körülöttünk, ugyanakkor nagyon nagy szükségünk van egymás társaságára, az egymással való közösségre, a találkozásra. Mérlegelünk, majd döntünk, és azt mondjuk, hogy megpróbálunk jobban odafigyelni, nem is érünk egymáshoz, csak biztos távolságból... de valami már legyen. Legyen vége ezeknek a böjti napoknak, az önmegtartóztatás idejének, az egymástól való tartózkodás idejének.

A jó hírem az, hogy vége lesz... ezt mondatja velem a történelem ismerete, hiszen világjárványok eddig is voltak, és véget értek. Az viszont kis árnyékot vet a jó hírre, hogy nem tudjuk mikor, és hogyan, mint ahogyan a korábbi járványok is sokszor nagy pusztítást végezve, akár évtizedekig fel-fellángoltak. Reméljük ez most nem így lesz, és valóban igazuk lesz a tudósoknak, akik az oltás fejlesztik, hogy ez a megoldás gátat szab. De addig is érdemes visszanézni, és meglátni azt, hogyan éltek meg hasonló időszakokat az emberek a történelemben.

Már a múlt héten is a zsidó nép pusztai vándorlásáról volt szó, akkor éppen annak végéről, az ígéret földjének elfoglalása előtti időről. Mai igénk a zsidó nép 40 évének másik felét hozza elének.

Az Egyiptomból való kivonulást követően – bár kezdetben nagy volt a lelkesedés, hiszen Isten óriási csodákkal, pl. a tenger kettéválasztásával hozta ki őket a rabszolgaság házából – ez a lelkesedés kissé alább hagyott, mondhatni visszajára fordult, amikor étel és ital nélkül nekiindultak a sivatagnak. Érdemes elolvasni a tengeren való átkelés utáni részeket, most csak néhány mondatot emelek ki:

„Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. Megérkeztek Márába, de nem tudtük meginni a vizet, mert keserű volt...”

A második hónap tizneötödik napján... zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában... Bárcsak haltunk volna meg az Úr kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jollakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhálálra juttassátok? ...A nép ismét perbe szállt Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk!... Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben...

Három hónap telt így el, amíg megérkeztek a Sínai-hegy lábához, ahová Mózesnek vezetni kellett a népet. Ott viszont megtörténhetett az, amire mindenki várt. Az Istennel való személyes találkozás, ami azért szintén nem olyan volt, mint amire számítottak: *A harmadik napon pedig virradatkor mennydörgés, villámlás és sűrű felhő támadt a hegyen, és igen erős kürtzengés. Ekkor az egész nép a táborban reszketni kezdett félelmében.* ¹⁷*Mózes ekkor kivezette a népet a táborból az Isten elé, és ők megálltak a hegy lábánál.* ¹⁸*Az egész Sínai-hegy füstbe borult, mert leszállt rá tűzben az ÚR. Füstje úgy szállt föl, mint az olvasztókemence füstje, és az egész hegy erősen rengett.* ¹⁹*A kürtzengés egyre csak erősödött. Mózes beszélt, és az Isten mennydörgésben felelt neki.* ²⁰*Leszállt tehát az ÚR a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára. És fölhívta az ÚR Mózes a hegy csúcsára, Mózes pedig fölment.*

Az Istennel való találkozás. A legfontosabb találkozás. Az Isten ott van, egészen közel, elérhető közelségbe kerül. És ott az Isten közelében minden más sokadrangúvá válik. Már nem lázadoznak az ételért, nem érdekel senkit a víz, csak ámulattal nézik, és igyekeznek minél közelebb jutni. De csak egy valaki mehet, csak Mózes az, aki egészen közel mehet, aki közvetlenül beszélhet Istennel.

Az Istennel való találkozás vágya minden emberben ott él. Azokban is, akik lemondóan legyintenek: nincs is Isten. Mert még az ateisták számára is döntő bizonyíték lenne, egy Istennel való személyes találkozás.

Itt állunk egy ilyen találkozásnál, és azt látjuk, hogy a nép nemhogy megerősödött volna, de Mózes hegyen töltött 40 napja alatt annyira elbizonytalanodott, hogy új vezetőt, és új istent választ, aranyborjút készít.

Hát ennyit jelent az Istennel való találkozás? Bezzeg, ha nekem jelent volna meg... ha én lettem volna ott... Az oltár előtti igében az Úsz. egyik legérdekesebb jelenetét láthattuk. Jézus – három tanítványával – felmegy egy hegyre, és ott a szemük láttára elváltozik, teljes Isteni dicsőségében jelenik meg, Péter és a többiek ezt látják, ámulnak, ott akarnak maradni. És mi történik ezek után: Néhány hét múlva az egész esemény feledésbe merül, Péter megtagadja mesterét... „nem ismerem”.

Nekünk bizonyíték kell – mondjuk sokszor. Nekünk jel kell... Találkozni szeretnénk az Istennel. Csakhogy az Istennel már találkoztunk, és bármikor találkozhatunk. Nem kell hozzá földrengés – de ha szeretnénk megkapjuk, de észrevesszük-e őt a földrengésben, nem kell hozzá járvány, de ezt is megkapjuk, de észrevesszük-e őt a járványban? Isten jelenlétét félelmetes jelek kísérik... és bár, látjuk a félelmetes jeleket, de a remegés és rettegés közben nem látjuk meg magát Istent.

Isten beleszelídítette magát egy emberi testbe. Jézus Krisztusban – bár az isteni tűz ott égett – de mégis szemmel láthatóvá, kézzel foghatóvá vált az Isten. És mit tett az ember: megölte, megöltük. Pedig voltak jelek, csodák, bölcs tanítás.

Mai igénkben arról olvasunk, hogy Isten kőtáblákat készít, amelyre a vele való szövetség igéit írja le. Azt a tízparancsolatot, amely lehetőséget ad a vele való találkozásra. És milyen az ember? „Jaj, parancsolatokat kell betartani, mindig csak követel az Isten...”

A héten belegondoltam vezetés közben, hogy amíg néhány kilométert autózom, mennyi szabályt, mennyi korlátozást, mennyi törvényt kell betartanom, sőt nem csak én tartom be, hanem azt is elvárom, megkövetelem, hogy mások is betartsák. Így tudunk közlekedni, így nincs káosz, így jutunk el a célunkhoz. És mi mégis sokszor lázadunk az Isten törvénye ellen, amely azért adatott, hogy előre jussunk, hogy eljussunk a célunkhoz.

Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt, mert át akarom adni neked a kőtáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen azokat.

Isten írásba foglalja a tudnivalókat. Isten igéje az, amire szüksége van a népnek. Isten igéje az, amit tanítani kell. Ez a vele való találkozás lehetősége. Akkor a kőtáblák írásában, ma az írott igében lehet találkozni az Istennel.

Hátunk mögött van egy elég nehéz időszak, korlátozásokkal, a találkozásra, a töltekezésre való vágyakozással, ahogy a zsidó nép mögött is nehéz hónapok álltak, mikor megérkeztek az Istennel való találkozás lehetőségéhez. Majd megtörtént a találkozás, és nem éltek vele, ennek következménye 40 év pusztai vándorlás lett, még negyven év sivárság, még negyven év vágyakozás, még 40 év böjt.

Ma lehetőséget kapunk az Istennel való találkozásra. Találkozhatunk vele az írott és hirdetett igében. Megláthatjuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal, ahogy János apostol fogalmazott. Rajtuk, a tanítványok leírásán keresztül megismerhetjük Istent, olyannak, amilyen. Kegyelmes, szerető, minket magához ölelő, és váró Atyának. Nem félelmetes a vele való találkozás, bár azzá válhat, ha elfordulunk tőle. És, hogyan ne forduljuk el?

Izrael fiai egy darabig még nézték a füstölgő hegyet, ahová Mózes felment. Aztán egy idő után már nem nézték, lefoglalták őket a mindennapi élet gondjai. Nincs nekünk arra időnk, hogy várjunk az Úrra, és az ő üzenetére. A magunk kezébe vesszük az irányítást – mondták ők, és ez lett a végzetük. Pedig csak egy dolgot kellett volna tenni: felnézni a hegyre minden reggel, és emlékezetükbe idézni, hogy mit is ígért nekik Isten.

Nézzünk fel a hegyre minden reggel, vegyük kezünkbe a Szentírást, amely az Isten jelenlétét adja számunkra. Olvassuk, és lássuk meg a felénk közeledő urat.